

καθώς ήταν, άργησε ευδοτρίες όφρες να φθάση. "Όταν έφτασε τέλος, διέταξε αμέσως να άνοιχουν το φέρετρο, μά ήταν πια πολύ άργα. "Η δυστυχισμένη νέα ήταν πραγματικά ζωντανή την ώρα που την έβρισαν, γιατί το σάβανο της βρέθηκε κουρλιασμένο και τ'ά χέρια της ματωμένα από τα χτυπήματα στο καπάκι του φέρετρου. "Επειδή όμως άργησαν να την βγάλουν από το φέρετρο, πέθανε—πραγματικά τούτη τη φορά—από άσφυξια.

Η νευρικές ασθένειες προκαλούν συχνά παρόμοιες νεκροφάνειες και πολλοί θάφτηκαν ή κινδύνευσαν να ταφούν ζωντανοί ύστερα από μία δυνατή νευρική κρίση.

Εδώ και μερικά χρόνια, μια νεαρή Γαλλίδα από τη Σαβοΐα, κινδύνεψε να ταφή ζωντανή κατά τόν τραγικότερο τρόπο ενώ δεν ήταν ούτε άρρωστη καν. Επέθανε συχνά νευρικές κρίσεις, κατά τις οποίες έχανε απόλυτως τας αισθήσεις της. Σε μία λοιπόν παρόμοια προσβολή, ή λιποθυμία της ήταν διαρκέστερη από τις προηγούμενες και ή ακινησία της, τόσο άπλυτη, ώστε οι δικοί της την νόμισαν για πεθαμμένη. Ήταν έτοιμασαν λοιπόν, την τύλιξαν στο σάβανο της, το όποιο, σύμφωνα με τη συνήθεια του τόπου, έβρασαν επάνω της και τοποθέτησαν τη νεκρή στο δωμάτιό της.

Η κηδεία ήταν σχεδόν έτοιμη, όταν μία φίλη της νέας, που μαθαίνοντας το θάνατό της είχε έρθει από ένα γειτονικό χωριό, θέλησε να ίδη για τελευταία φορά το πρόσωπο της φίλης της και να την φιλήσει προτού την θάψουν. Ξύλωσε λοιπόν τ'ά σάβανο και άρχισε να φιλάει κλαίοντας το πρόσωπο της πεθαμμένης, όταν έβρισαν της φανήκε πως ή νέα άνέπνευε. Ξετύλιξε τότε τη νεκρή από το σάβανο και άρχισε να της κάνει ένα σωρό περιποιήσεις, όπως κανουν στους λιποθυμιομένους, ώσπου στο τέλος ή ψευτοπεθαμμένη συνήθε έντελώς και—εξ άλλων όφρων—είχε σηκωθεί και μίμωσε με τούς δικούς της, ενώ ό τάφος της την περίμενε ακόμη άνοιχτός.

Επίσης ένας απόστρατος Γάλλος αξιωματικός υπέφερε από έπιληψία. Σε μία προσβολή έπεσε τελείως ανίσθητος και παρ' όλης τις περιποιήσεις τών δικών του, έστάθηκε άδύνατος να συνέλθει. "Έτσι στο τέλος νόμισαν ότι πέθανε. "Έγινε ή κηδεία του, έψάλλθηκε ή νεκρώσιμη ακολουθία και μεταφέρθηκε στο νεκροταφείο για να ταφή.

Μόλις όμως άπομακρύνθηκαν από τόν τάφο οι συγγενείς του και οι φίλοι, κι' ενώ δεν είχε ακόμη σκεπασθή ολόκληρος ό λάκκος, άκούστηκαν έξαφνα πνιγμένες φωνές να βγαίνουν μέσα από το φέρετρο. Οι νεκροθάφτες έμειναν έκπληκτοι, και όπως στην περίπτωση που αναφέραμε και παραπάνω, έχασαν πολύτιμη ώρα, συζητώντας άν θάπρεπε να άνεβάσουν το φέρετρο ή όχι. Με την συζήτηση πέρασαν πάνω από τρία τέταρτα, ώπου τέλος άνοιχτηκε το φέρετρο. "Ο δυστυχισμένος αξιωματικός βρέθηκε νεκρός, αλλά σε μία τέτοια στάση, που δεν άφηνε καμμία αμφιβολία ότι ζούσε την ώρα που τόν έθαψαν. Είχε το ένα χέρι του γαντζωμένο στο καπάκι του φέρετρου, το στόμα του ήταν καταματωμένο και τ'ά μάτια του άνοιχτά, μά έκφραση άπερίγραπτης άγωνίας. Φαίνεται πως ό δυστυχής είχε κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες για να λυτρωθή, αλλά ή σωτηρία ήρθε πολύ άργα.

Κατά τις έκταφες, τ'ά πτώματα άνακαλύπτονται συχνότατα σε στάσεις που δείχνουν φανερά ότι είχαν ταφή ζωντανοί. "Ο Γάλλος δόκτωρ Τουρέ, ό οποίος για επιστημονικούς λόγους είχε παρακολουθήσει την γενική έκταφή που έγινε στο νεκροταφείο τών «Αθώων» στο Παρίσι, όταν έπρόκειτο να το χρησιμοποιήσουν για άλλους σκοπούς, είδε ένα πλήθος νεκρών, που είχαν μεταποιστή μέσα στο φέρετρό τους. Το συγκλονιστικό αυτό θέαμα τού έκανε τόσο βαθειά έντύπωση, ώστε στη διαθήκη του έγραψε ολόκληρες σελίδες, που περιελάμβαναν άποκλειστικώς τ'ά μέτρα τ'ά όποια έπρεπε να λάβουν οι συγγενείς του πριν λ'υν θάψουν για να εξακριβώσουν θετικά τόν προγόνου του.

"Ο συγγραφέας Λευοριάν, μαζί με πλήθος άλλα περιστατικά, αναφέρει και την περίπτωση ενός νεκρού Ιταλού πρίγκηπος, που το πτώμα του βρέθηκε γονατισμένο, με τ'ά χέρια σχισμένα, πίσω από την πόρτα της κρύπτης, όπου είχαν τοποθετησει το φέρετρό του κοντά στους νεκρούς τών προγόνων του.

"Ο ίδιος συγγραφέας αναφέρει και την τραγική περίπτωση ενός νεκρού μοναχού Ρικολέ, που είχε ταφή στην κρύπτη της έκκλησίας τού μοναστηριού του, και ύστερα από ένα μήνα βρέθηκε πεσμένος επάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια που άδηγούσαν στην έξοδο της κρύπτης. Στ'ά χαρακτηριστικά του ήταν ζωγραφ-

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΕΔΙΛΑ

(ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΤ'ΝΕ)

Μιά γάτα, γάτα ποτηρή,
όσο γρηά και σταχτερή,
Άλλαξε ξάφνου επάγγελμα κι' έγινε λαπονούσια.
"Έπιρ' ένα κατάστημα και τ'ά στολίξια ήντα.
Και είχε σ'ά παράθυρα πολλά έντεθειμένα,
από άτλάδι, από αυγό, και χρυσοκεντημένα,
ζευγάρια πέδιλά' απαλά,
χρώματα πλήθος, παρδαλά !
κι' άτ' όλα ώραότερον, ένα χρυσό ζευγάρι,
κι' όποιο κορίτσι τόβλεπε, ποθοσού να τ'ά πάρη.
Μιά ποντινίαν' άσπορδερή,
έντυνη, φανταχτήρη,
περνάει άπ' το κατάστημα, τηρά, ξανατηρά,
γυρνάει πίσω... σιαματιά... και λέγει της : —"Κι'νά
γατίτσι, καλημέρα σας! παρακαλώ, μου λένε
πόσο έντιμο το χρυσό ζευγάρι έκει πουλιέται ;
Κι' ή γάτα εύθής ή ποτηρά :
—"Καλέ όρίστε μιά φορά!..

"Εδώ έμβαιον καν και καν ! "Ορίστε, να ίδουθε
άν σ'ας ηγαίνουν... στην τιμήν ; ή ! πλέον θα τα βρούμε!..
"Ορίστε σ'ας παρακαλώ,
καθησάτε με το καλό.

Κι' ή ποντινίνα ή άκακη, ή άσπορούλα, ή
(μαφρά,
πάρτε εις την παγίδα της ! Και μπαίνει
(μιά χαρά,
μπαίνει και καλοκάθετα, κι' άπόώνει πειά
(με χάρη
εις την τεχνίτρα τ'ό μικρό — μικρούλι της
(ζωάρη.

("Ήταν άθώα — έζήτηε —
και ήξερε να φέρεται...).
"Άλλ' εκεί δά, ή γάτα μά τηρά και την
(άραξάει,
στά νόχη της την πνίγει, δού και τρεΐς και
(την σπαράζει.

Και τ'ό κεφάλι της ενώ
πλιζέ τ'ό τραγανό.
—"Άσπορούλα μου — της έλεγεν — ό πειλά-
(σα τρυφερό,
μικρούλια μου πανάμωμη, —ό ! πού να σέ
(χαρώ !
ενά σε νεκρή, στά νόχη μου, σαν ποΐσαι
(ποντινίνα,
εμά έννοια σου και τ'ά χρυσά τ'ά πέδιλα έ-
(κείνα
στον τάφο σου τόν άνήθο,
πουλί μου, έγω τ' άμειρό,
και' όταν ήχ'ό ή σάλπιγγα Δευτέρως Πα-
(ρουσίας,
ετότε τ'ά βάξεις πειά και σ'ό με άλλας σου
(άμοιας...).

Ε Π Ι Μ Υ Θ Ι Ο Ν

Ποντικές μου άσπρες, ώμορφες, άγάπη μου και φως μου,
μήν παρ'ένθεσθ' έτσι δά, στα μάτια μου τ'ό κόσμο.
Καλύτερα ξεπόλητες — άκόσμη με — στη σφάρα,
παρά με χρυσοκεντητά παπούτσινα άπό γάτα !
Μεταφρ. Ι. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

φισμένη άπερίγραπτη άγωνία. Τ'ά χέρια του και τ'ά μπράτσα του ήταν καταπληγμένα. Γο ράσο του επάνω στις πλάτες ήταν κουρλιασμένο και στο κεφάλι του είχε ακόμη μαύρα σημάδια, πρόματι που έδειχναν φανερά τ'ά υπερανθρώπων προσπάθειες που είχε καταβάλει για να παρασιώσει ή σιδερένια πόρτα, ή όποια τόν έχόριζε από τόν κόσμο τών ζωντανών.

Δυστυχώς κάθε χρόνο διαβάζουμε στις έφημερίδες παρόμοια περιστατικά και εις και άλλα που δεν τ'ά αναφέρουν ή έφημερίδες και πολλά που δεν γίνονται γνωστά, παρά ύστερα από πολλά χρόνια.

"Αν ή έπίσημη μπορούσε αλάθητα να κρη, άν ένας άνθρωπος είχε νεκρός ή ζωντανός, τ'ά περιστατικά αυτά θ' άπεφείγοντο. Δυστυχώς όμως για την ώρα ή έπίσημη δεν έχει ακόμη βρή τίποτε σχετικό. Τό πρόβλημα όμως αυτό άπαγορεύει σοβαρά όλους τούς έπίσημους και άς έλίσσουμε πως θα έρθη ή ώρα που δεν θα γίνονται πειά τέτοια τραγικά λάθη.

"Ο νεκρός μοναχός Ρικολέ βρέθηκε, ένα μήνα μετά το θάνατό του, στα σκαλιά της κρύπτης τού μοναστηριού